

åbenheden sammen med nogle krav om andre ændringer. For Det Radikale Venstre er åbenhed et mål i sig selv.

Jeg synes, at Venstre dækker sig ind under et krav om, at man samtidig sikrer frivillighed for bidrag til politiske partier, og derfor vil man ikke rokke sig en tøddel. Det viser noget om, at vi jo altså ikke blot kan regne med, at Folketingets partier og Folketingets medlemmer føler en forpligtelse til at give befolkningen og offentligheden den information, som egentlig burde være en selvfølge i et demokrati.

Det er også det, vi har konstateret nu, hvor vi har set resultatet af Folketingets registrering af medlemmernes indkomster ud over folketingsgagen, hvor jo lige præcis det samme parti også har udmærket sig ved at holde sig pænt udenfor.

Det ærgrer mig selvfølgelig, fordi vi på en række punkter deler Venstres synspunkter om frivillighed omkring politiske bidrag, og vi forstår ikke rigtig, at man på den måde låser situationen fast.

Det Radikale Venstre vil gøre, hvad vi kan i udvalgsarbejdet for at fremme synspunkterne omkring åbenhed, og vil bidrage til, at vi får belyst de problemer, jeg har nævnt omkring SF's forslag.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal gøre det kort og sige, at vi er positive over for SF's forslag.

Jeg mener, at justitsministeren, hr. Helge Mortensen og hr. Jørgen Estrup har nævnt nogle reelle problemer, som bør løses under udvalgsarbejdet, og det vil vi meget gerne bidrage til.

Jeg synes, det er illustrativt, at især Venstre bruger anledningen til at snakke udenom og fyre de rene pjatteargumenter af, altså f.eks., at støtte fra HK skal ledsages af en medlemsliste på snesevis af tusinde medlemmer. Det er selvfølgelig noget snak. Jeg går også ud fra, at man ikke mener, at støtte fra mejerierne skal ledsages af en medlemsliste over samtlige landets mælkeproducenter. Det er selvfølgelig noget sludder. Vi skal bare have at vide, hvem afsenderen er. Det andet er bare at snakke udenom.

Jeg kan forstå, at man synes, det er et problem at offentliggøre navne på dem, der giver bidrag. Her tænker jeg ikke på de små bidrag, men på betydelige bidrag. Det forstår vi ikke. Vi har det sådan hos os, at vi synes, at et bidrag har to sider. Den ene er den pekuniære, som er dejlig, særlig når man som vi ikke har så mange penge;

men den anden side er, at et pekuniært bidrag jo også er udtryk for en politisk støtte, og vi er da kun glade for at kunne offentliggøre, at vi nu også har fået støtte fra den og den side.

Vi synes, det er fint, hvis vi gennemfører noget af det, SF siger, for så er alle klar over, at giver de støtte af en vis størrelse, ja, så ledsages det altså af en offentliggørelse, og så har vi ikke nogen som helst problemer med at kunne offentliggøre, hvem det er, vi får støtte fra. Det ville være ganske glimrende.

Vi støtter altså hovedtankerne i SF's forslag og vil gerne kigge lidt på nogle af de problemer, der er rejst i debatten.

Aage Frandsen (SF):

Når man fremsætter sådan et forslag, siger det sig selv, netop fordi man vælger et beslutningsforslag, at der er en række ting, som man ikke har et afklaret forhold til, og at der er en række problemer, som man sådan set godt ved med sig selv ikke er løst. Man har ikke – som hvis man var i regering – det apparat, som skal være til rådighed for at kunne fremsætte et præcist forslag.

Derfor har jeg overhovedet heller ikke nogen problemer med nu at erkende, at en række af de problemer, som er rejst her i Folketinget, er reelle problemer. I den forbindelse vil jeg godt tage fat på tre punkter, som har været nævnt, og hvor vi gerne vil medgive, at forslaget ikke er klart nok – det vidste vi sådan set godt – og hvor man sagtens kan diskutere forslagets indhold.

Det er for det første, som jeg har været inde på, at der skal være en sammenhæng mellem et sådant forslag og andre forslag om offentliggørelse af regnskaber. Når vi alligevel har interesseret os specielt for folketingsvalget og for kandidaterne, er det i sammenhæng med, at tilskud til kandidater jo formentlig ikke vil være med i den anden lovgivning. I den forbindelse ser vi jo også i dag, at der i stigende omfang gives penge direkte til kandidaterne og ikke alene til partierne. Det er baggrunden for, at vi har taget det ud som et specielt spørgsmål; men under alle omstændigheder skal det ses i en sammenhæng, det erkender vi.

For det andet er det da rigtigt, at en bagatelgrænse, som vi har foreslået, sagtens kan sættes et andet sted og også gerne højere for vores skyld. Det er jo ikke enkefru Jensen, som nu er blevet omtalt flere gange, der giver et bidrag på 500 kr. til SF – hende gad jeg nok lære at kende,